

1. *Подороже триває*

— *Без вас я нікуди не поїду!* — заявила Оксана Дорошенко.
Ну ось, знову починається...

Максим Білан і Денис Черненко знайомі з нею лише два місяці.
А бачилися і того менше. Якщо скласти докупи всі дні, які вони
проводили разом, то і двох тижнів не набереться.

Познайомилися вони, коли шкільна музична група «Гурт Тіни», солісткою якої була Оксана, мало не розпалася через кошмарі. Вони ввижалися дівчинці в темному підвалі, де група репетувала, готовуючись до конкурсу шкільних ансамблів. Репетиції зривалися, Оксана була в паніці. І лише хитрість Білана та сміливість Черненка вивели «кошмарика» на чисту воду.

Потім «Гурт Тіни» переміг у конкурсі та виграв головний приз — поїздку в Прикарпаття на фестиваль шкільних ансамблів. Туди, в Шешори, приїхали тинейджерські гурти мало не з усієї України. Оксана вважала: аби не вчасне втручання Максима з Денисом, «Гурт Тіни» ніколи б сюди не потрапив, бо музиканти образилися б на неї через дурні забобони і залишили групу. А так уберегли гурт від розвалу, іще й перемогли з великим відривом.
І тому хлопців не те щоб попросили, а поставили перед фактом:
«Їдете з нами на фестиваль, і край!»

Білан і Черненко не вельми опиралися. Максимові батьки пообіцяли Денисовій мамі, що з дітьми нічого не станеться й обидва будуть під постійним контролем. Для цього тато навіть видав Максимові мобільний телефон і гроші спеціально для поповнення рахунку. Єдина умова: не вимикати мобілку. А Денисова мама навіть зраділа. Він був старшим у родині, крім нього, ще двоє молодших: братик і сестричка, — батька не було. Тому жінка, яка

втомлювалася на кількох роботах, неабияк зраділа — нехай її хлопець трошки відпочине в горах. Не все ж йому кожного літа до баби в село перебиратися.

Єдине, чого ніхто в цій ситуації не врахував, — Максим Білан і Денис Черненко поки що справжніми друзями не були. Надто мало в них спільногого. Максим багато читав, міг дати раду комп'ютеру, без проблем користувався Інтернетом і чудово грав у шахи. Денис книжок майже не читав, хіба комікси в журналах про супергероїв. Кіно так само не дуже любив, не кажучи вже про театр. Може, все б змінилося, якби не треба було хлопцеві на правах старшого мужчини в родині допомагати мамі з меншими дітьми, ходити по магазинах, виконувати іншу дрібну хатню роботу. Зате Черненко щиро захоплювався спортом, вважався перспективним спортсменом, був улюбленицем їхнього вчителя фізкультури Олексія Валерійовича і навіть посів призове третє місце у змаганнях за Золотий кубок.

Халепа з Золотим кубком, до речі, і познайомила хлопців. А далі події якось самі собою почали розвиватися: стрибала ця дивна парочка з пригоди у пригоду. Ось і у Шешорах, буквально кілька днів тому. Не встигли приїхати, як спочатку посварилися, потім опинилися самі під дощем серед темного лісу, і закінчився цей день сутичкою з потойбічними силами. Щоправда, коли наступного дня розвиднілося, нечиста сила зникла. Вірніше, набула цілком реальних рис одного місцевого шахрая. Але, як не крути, викрили його Білан і Черненко.

Ця історія особливо не розголошувалася. Та головне — вона відбулася на Оксаниніх очах і навіть за її безпосередньої участі. Звісно, після такого Максим і Денис стали для дівчини беззаперечними героями. Все б нічого, якби Оксана Дорошенко, яку ще називали Тіною, не вирішила: відтепер їхня компанія, котра склалася зовсім випадково, повинна стати нерозлучною.

Тому коли Оксану запросили в гості до міста Львова, вона сказала: поїде, якщо хлопців теж запросять. І потім поставила обох перед фактом: «Ідемо всі!»

«Гурт Тіни» не переміг на фестивалі, але й задніх не пас — четверте місце плюс приз глядацьких симпатій за оригінальність виконання. Друге місце натомість здобула група «Мавка» зі Львова. Солістку групи так і звали — Мавка. Вірніше, називалася вона

Марійка Чепеляк, але всі, навіть рідні батьки, кликали дівчинку Мавкою.

«Гурт Тіни» подружився з «Мавкою». Марійка-Мавка навіть казала Оксані-Тіні, як це несправедливо, що їм поставили нижчі оцінки. Хоча й казала Оксана, що все то пусте, Мавка всерйоз цим перейнялася. І за день до того, як всі учасники мусили розіїджатися по домівках, сказала Оксані:

— Все, колего, я домовилася: моя мама нас чекає. Побудеш пару днів у Львові, погуляємо. Ти ж там ніколи не була, правда?

— Правда, — погодилася Оксана. — Мені було б справді цікаво. Ось тільки ми тут з Тарасом Петровичем, це наш учитель, і він за нас відповідає. Потім, з батьками треба погодити...

— Спочатку з батьками! — заявила Мавка. — Думаю, якщо вони не будуть проти, то і ваш пан Тарас не заперечуватиме. А моя мама дуже просто переконує людей. Вона психологом працює.

— Ну, в такому разі ще одна проблема: хлопці. Ми — команда, і без них я нікуди, — вперлася Оксана.

— І то не є проблема! — вигукнула Мавка. — У нас велика квартира в старому місті. Чотири кімнати, вода тепла постійно є, своє опалення зробили. Місця всім стане, бо живемо ми лише троє: мама, тато і я. Піду дзвонити й домовлятися!

За п'ятнадцять хвилин все було вирішено. Лиш тоді Оксана і Мавка виловили Білана з Черненком і поставили їх перед фактом:

— Не можна дівчат підводити. Зaproшуєте — треба їхати.

Мавка при цьому додала:

— Без вас, хлопці, Оксанка нікуди їхати не хоче. Бачте, як вона вам довіряє. Цінуйте і шануйтеся!

Становище відразу стало безвихідним.

2. Максим вирішує все

*П*ершим усю слизькість ситуації зрозумів Білан.

— Порадитися треба, — поважно сказав він, після чого взяв Черненка за лікоть і відвів убік.

Той ще на ходу вивільнив свій лікоть і тепер зиркав на Максима не надто дружньо.

— Що ти там ішо придумав? Для чого радитися? Додому, на-гралися, — буркнув Денис.

— Взагалі-то я не проти, — дипломатично почав Максим. — Більше того — я не хочу, аби дівчиська з нас мотузки вили і свою дівчачу волю нав'язували.

— Правильно! — Денис якось відразу відтанув, навіть настрій у нього помінявся. — Ще чого не вистачало! Поманили дві дівиці двох мужчин пальчиками — і все, звольте їхати з ними хтозна-куди!

— Ну, скажімо, не хтозна-куди, а до старовинного міста Льво-ва. Або Міста Лева, як там його називають. Це місто-пам'ятник, там збереглася унікальна міська архітектура. Ти бував там?

— Не-а, — Черненко гойднув головою.

— Я так само, — кивнув Білан. — І тепер ми з тобою раптом можемо там opinитися. Причому грошей це нам не коштуватиме жодних. Натомість можемо відчути на собі традиційну галицьку гостинність...

— Яку? — не зрозумів Денис.

— Львів вважається центром Галичини, — терпляче пояснив Максим. — Це такий історичний регіон України, який колись давно був центром Галицько-Волинського князівства. У Львові, я читав, є навіть пам'ятник Данилу, галицькому королю. Але це так, коротенька історична довідка. Я тут бачив старенький путівничок Західною Україною, де написано: «Край славиться неповторною та щирою галицькою гостинністю». Ось і перевіримо це.

— Так, — Денис спохмурнів. — Я щось не зрозумів: ти граєш на полі цих дівок і умовляєш мене їхати з ними?

— Нічого такого! — Максим виставив перед собою руки до-лонями вперед. — Я просто розмірковую вголос. Дивись: звідси, з Коломиї, до Львова нас довезуть автобусом, на якому приїхала Мавка з компанією. Там, у Львові, поселять у старому будинку в центрі міста. Годуватимуть, що очевидно. Кілька днів водитимуть містом. До чого тут дівчиська, якщо наша з тобою вигода — пряма?

— Не бачу я вигоди. — Черненко насправді не мав чим запе-речити приятелеві. Та він не любив, коли якісь цікаві та корисні рішення приймаються за нього.